

РЕШЕНИЕ

№ 2621

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.04.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **1363** по описа за **2022** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ вр. чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на К. К., [населено място], [улица] срещу Решение № 1231 от 08.12.2021г. по н.а.х.д. № 13224 по описа на Софийски районен съд за 2021г., с което е потвърдено наказателно постановление № 20-4332-012927 от 24.07.2020г., издадено от началник група при СДВР, отдел ПП, с което на К. К. е наложено административно наказание глоба и административно наказание „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от три месеца за нарушение на чл. 91 ал.3 от ЗДВП.

Процесната касационна жалба е бланкетна по своя характер, като в проведено по делото открито съдебно заседание, касатора заявява единствено, че не е извършил процесното нарушение, тъй като всяка втора кола, модел „БМВ“ имала фарове с ефект „ангелски очи“, които не бил включвал в специален режим. От така изложеното възражение може да се направи извод за твърдение касаещо материалната законосъобразност на акта.Иска се отмяната му.

Ответната страна - началник група при СДВР, отдел Пътна полиция, не изразява становище по постъпилата жалба.

Представителят на прокуратурата – прокурор З. от СГП дава заключение за

неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град Х. касационен състав, като взе предвид твърденията на страните и с оглед предмета на служебна проверка, съобразно чл.218 от АПК, излага следното:

В рамките на административно-наказателното производство и впоследствие в рамките на първоинстанционното съдебно оспорване е безспорно установено между страните, че на 03.07.2020г. около 22:08ч. жалбоподателят се движел по [улица]с посока на

движение от [улица]към [улица], като е управлявал моторно превозно средство БМВ 523 И с ДК No СА 7565 ХТ. По време на движението е използвал светлинен сигнал –

пробляскваща синя и червена светлина, поставен в основните осветителни уреди – предни фарове на автомобила, без да има това право.

Посоченото обстоятелство е установено от свидетеля Е. С., която е съставила АУАН, описвайки установените

факти, с правна квалификация по чл.91 ал.3 ЗДвП.

Обжалваното НП е издадено на 24.07.2020г. било издадено обжалваното с идентична обосновка на извършено нарушение и дадена правна квалификация. Същото е връчено на 07.09.2020г. на жалбоподателя.

Първоинстанционният съд е приел за установена изложената фактическа обстановка въз основа на показанията на свидетелите по делото и писмените доказателства по, приобщени към доказателствения материал на основание чл. 283 НПК.

На тази база е изградил фактическата обстановка по случая, като е приел, че между фактите, предмет на доказване в производството, няма съществени противоречия. Съдът е анализирал показанията на разпитаната свидетелка и е кредитирал същите отчитайки тяхната подробност, хронологична последователност и пълнота относно

възприетите обстоятелства – място на извършване на нарушението, дата на нарушението, позиционирането на

конкретното превозно средство, непосредственото възприятие на движението на автомобила и светлинния сигнал. Съдът кредитира разказа й.

На тази база съдът е приел показанията и като подкрепящи написаното в АУАН, респ. оценил е същият като годно доказателствено средство.

С оглед предмета на служебна проверка и данните по делото, съдът е приел, че процесното НП е издадено от материално компетентен орган, като при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, водещи до опорочаване на административно наказателното производство и ограничаващи правото на защита на нарушителя.

По същество и при позоваване на нормата на чл. 91 ЗДвП съдът се е мотивирал ясно и изчерпателно относно хипотезите на допустимо обозначаване на моторни превозни средства със

специален режим на движение, като недвусмислено е приел, че в процесната хипотеза моторното превозно средство, управлявано от жалбоподателя няма качеството на такова със специален режим на движение, респ. не може да ползва светлинен сигнал предназначен за моторни превозни средства с такъв режим.

Съдът е извършил и дължимата преценка относно вината, като форма на

изпълнителното деяние – нарушение, отчитайки, че в съзнанието на нарушителя е имало представи относно обстоятелствата, при които действа като въпреки тях е осъществил волевия акт.

На тази база е обосновал и извода си относно правилността на НП в частта с която е определено наказанието по вид и размер, съотносимо към вида и тежестта на нарушението, поради което е приел, че то не следва да бъде редуцирано.

Така постановеното решение е валидно, допустимо, детайлно обосновано и правилно като резултат.

Съдът е приложил целият дължим нормативно-процесуален инструментариум за да осъществи проверка относно фактите и обстоятелствата формиращи правораздавателната преценка, като същата кореспондира категорично и с доказателственият материал по делото.

В тази връзка и извън дотук извършената служебна проверка, настоящият състав не намира основания за отмяна на атакуваното решение и с оглед твърденията на жалбоподателят.

Твърдението на жалбоподателя, че други коли разполагат с подобни светлинни сигнали, от една страна е напълно неотнормосимо към съставомерността на деянието на лицето, но от друга - нито прави използването на светлинни сигнали законосъобразно, нито обосновава извода за липса на нарушение. Нещо повече – съгласно текста на чл.91 ал.2 от ЗДВП, специалният режим на движение, следва да се ползва само при необходимост, дори от правоимащите. Защитимият законов интерес – сигурността на движението по пътищата, съчетан с въведеният специален режим на движение по отношение на някои категории МПС, с оглед изискването за пропускателност и по-бързо придвижване при изпълнение на обществено значими функции, налагат еднозначно извода, че процесното наказателно постановление е законосъобразно.

Първоинстанционният съд правилно е съобразил, чрез позоваване на доказателственият материал по делото, че акта е издаден от компетентен орган, в съответствие с изискванията за форма и съдържание, при спазване на административно-производствените правила и специфичните срокове за реализиране на административно-наказателната отговорност. Установена е виновността на нарушителя и липсата на основание за редукция, респ. квалифицирането на нарушението като маловажно.

Поради това и на основание чл. 221 ал.2 предл първо от АПК, Административен съд София – град Х. касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1231 от 08.12.2021г. по н.а.х.д. № 13224 по описа на Софийски районен съд за 2021г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.